

Ilmestyskirja 32

Ilm. 22:16-21

Olemme tässä Alusta alkaen -ohjelmassa selittämässä Ilmestyskirjaa. Tässä ohjelmassa pääsemme sen loppuun.

Ilmestyskirjalla on Jeesuksen oma auktoriteetti

Ilmestyskirjan viimeisen luvun jakeessa 16 sanotaan näin:

Minä, Jeesus, olen lähettänyt enkelin luoksenne, jotta seurakunnat saisivat tämän todistuksen. Minä olen Daavidin juuriverso ja suku, kirkas aamutähti (Ilm. 22:16).

Viime kerralla kuulumme jo siitä, että Ilmestyskirja ei ole ainoastaan näkijä Johanneksen tekstiä. Sen takana on Jeesus itse, hänen auktoriteettinsa, ja sitä hän itse meille tässä vakuuttaa. Me tarvitsemme sen sanomaan kestääksemme vahvoina niissä koettelemuksissa, jotka meitä tässä maailmassa kohtaavat.

Mitä tarkoittaa tuo, että Jeesus on ”Daavidin juuriverso ja suku, kirkas aamutähti?” Kyse on messiaanisesta tittelistä, nimestä, joka Messiaalle on annettu jo Jesajan kirjassa:

Iisain kannosta nousee verso [Iisai oli Davidin isä], vesa puhkeaa sen juuresta ja kantaa hedelmää. Hänen yleen laskeutuu Herran henki, viisauden ja ymmärryksen henki, taidon ja voiman henki, totuuden tuntemisen ja Herran pelon henki: hänen ilonsa on totella Herraa. Hän ei tuomitse silmämitalla eikä jaa oikeutta korvakuulolta vaan antaa heikoille oikean tuomion ja ajaa vakaasti maan köyhien asiaa. Hän lyö väkivaltaista sanansa sauvalla ja surmaa huultensa henkäyksellä väärintekijän (Jes. 11:1-4)

”Kirkkaasta aamutähdestä” taas puhutaan Messiaan yhteydessä 4. Mooseksen kirjan luvussa 27: Lisäksi Jeesuksen sanoissa ”minä olen” (ego eimi) on viittaus siihen, että Vanhan testamentin mukaan Jumalan nimi on Jahve eli ”minä olen” (ego eimi VT:n kreikankielisessä käännöksessä).

Henki ja morsian sanovat: ”Tule!”

Henki ja morsian sanovat: »Tule!» Joka tämän kuulee, sanokoon: »Tule!» Joka on janoissaan, tulkoon. Joka haluaa, saa lahjaksi elämän vettä (Ilm. 22:17).

Edellä luvussa 22 on kohtia, joissa Jeesuksen sanat ”Minä tulen pian” katkaisevat ajatuksenjuoksun (ks. esim. 22:7, 12). Nyt saman tekevät ”Hengen ja morsiamen” sanat: ”Tule!” Keitä nämä Henki ja morsian oikein ovat?

Henki on tietenkin Jumalan Pyhä Henki. Hän kehottaa Ilmestyskirjan sanomaa kuulleita ihmisiä tulemaan Jumalan luo, Jeesuksen veren ja sovitustyön turvin, ja ottamaan lahjaksi vastaan elämän vettä, joka yksin voi tyydyttää ihmisen elämän janon. Se vesi tarkoittaa sitä, että ihmisen sisin saa yhteyden Luojaansa ja sitä kautta omakseen sen Jumalan rakkauden, jota jokainen meistä kaipaa.

”Morsian” sanoo samaa: ”Tule!” Morsian on viittaus taivaalliseen kaupunkiin, Uuteen Jerusalemiin, joka laskeutuu kaiken lopussa taivaasta ihmisten luo. Sitä sanotaan edellisessä luvussa ”Karitsan morsiameksi”, koska siinä toteutuu se Jumalan ja ihmisten yhteys, joka on loppujen lopuksi koko luomisen syvin tarkoitus.

Eli tuo ”morsiamen” kehoitus ”Tule!” on meille viesti tulevaisuudesta, tilanteesta johon ihmiskunta päätyy, kun se saavuttaa täyttymyksensä. Perille päässyt ihmisyyden kehottaa meitä tämän ajan ihmisiä tulemaan Jeesuksen luo, jotta me löytäisimme sielumme janolle tyydytyksen ja pääsisimme sen eläväksi tekemänä lopulta siihen, mikä on ihmiskunnan päämäärä, yhteys Jumalan kanssa Kristuksen ja hänen Henkensä kautta.

Nykyisinkin kuuluu tuo kutsu: ”Joka on janoissaan, tulkoon. Joka haluaa, saa lahjaksi elämän vettä.” Ei siis tarvitse jäädä eksistentiaalisessa angstissa nääntymään siihen, että maailmassa ja elämässä ei ole mitään merkitystä, koska olemassaolossa on kyse vain alkeishiukkasten sattumanvaraisesta törmäilystä. Olemassaololla ja ihmiselämällä on syvä merkitys. Niiden molempien päämäärä on Jumala, kaikkeuden Luoja itse, joka lopulta antaa meidän nähdä ja tuntea itsensä kasvoista kasvoihin.

Se on jollain tavalla aistittavissa jo nyt. Siksi ”morsian” eli taivaan kaupunkiin päässyt ihmiskunta kehottaa tulevaisuudesta käsin meitä nykyajan ihmisiä käyttämään jo täällä maan päällä hyväksimme tätä Jumalan armolahjaa, jossa saamme uskon kautta juoda ja maistaa sitä, mikä tulevaisuudessa odottaa meitä täydellisenä.

Älkää väärentäkö sanomaa!

Jokaiselle, joka kuulee tämän kirjan ennussanat, minä vakuutan: Jos joku panee niihin jotakin lisää, panee Jumala hänen kärsittävikseen ne vitsaukset, joista tässä kirjassa on kerrottu. Jos joku ottaa pois jotakin tämän ennustusten kirjan sanoista, ottaa Jumala pois hänen osallisuutensa elämän puuhun ja pyhään kaupunkiin, joista tässä kirjassa on kerrottu (Ilm. 22:18-19).

Tämän varoituksen taustalla on ainakin kaksi asiaa. Toisaalta antiikissa oli tavanomaista, että kirjojen kirjoittajat olivat huolissaan siitä, että heidän kirjaansa kopioitaisiin huolimattomasti tai siihen tehtäisiin tahallaan muutoksia. Silloinhan ei ollut olemassa painokoneita, vaan jokainen uusi kopio piti kopioida käsin ja kirjan sanoma oli siksi kopistin armoilla.

Tärkeämpi varoitus liittyy siihen, että kukaan ei muuttelisi Ilmestyskirjan sanomaa mielensä mukaan, vaan välittäisi sen uskollisesti eteen päin. Toivottavasti me olemme osanneet toimia näin. Olisi tosi ankeaa, jos meiltä menisi sivu suun elämän puun hedelmät ja jäisimme Uuden Jerusalemin ulkopuolelle sen takia, että olemme lisäilleet Ilmestyskirjaan omiamme tai jättäneet sen sanomasta jotain pois.

Tule, Herra Jeesus!

Hän, joka todistaa tämän, sanoo: ”Tämä on tosi, minä tulen pian.” Aamen. Tule, Herra Jeesus! (Ilm. 22:20).

Jeesus itse sanoo tässä, kolmennen kerran Ilmestyskirjassa, että hän tulee takaisin maan päälle pian. Erityisesti vainotulle seurakunnalle tämä on äärimmäisen tärkeä lupaus. Kannattaa kestää uskossa vainosta huolimatta, sillä pian vainosta tulee loppu.

”Amen, tule Herra Jeesus” on seurakunnan ja yksittäisen kristityn vastaus tuohon Jeesuksen lupaukseen. ”Amen” tarkoittaa: ”se on varmasti totta”. Seurakunta ottaa siis vastaan Jeesuksen lupauksen hänen paluustaan ja uskoo sen todeksi.

Lisäksi tuossa ”Tule Herra Jeesus” –huudahduksessa on ainakin kolme muuta aspektia:

1) Jeesus on jo nyt niin läheisesti läsnä seurakunnassa ja yksittäisen kristityn elämässä, että häntä voidaan puhutella noin vain, todellakin kuin läsnäolevaa. Tästäkin on ollut puhe Ilmestyskirjan alkupuolella. Siellä Johannes näki näyn, jossa Kristus käyskenteli seitsemän lampunjalaa keskellä. Ne seitsemän lampunjalaa tarkoittavat Johannekselle kerrotun mukaan niitä Vähä-Aasian seitsemää seurakuntaa, joille kirja oli alunperin tarkoitettu.

2) ”Tule, Herra Jeesus” tarkoittaa, että hyväksytään se, että Jeesus voi tulla kohtaamaan seurakuntaansa jo tässä elämässä ja maailmassa, tuomiten tai armahtaen. Tästäkin puhutaan kirjan alussa. Jeesus uhkaa joitain seurakuntia sillä, että jos ne eivät tee parannusta, hän tulee ja siirtää niiden lampunjalat pois paikoiltaan.

3) ”Tule, Herra Jeesus” on pyyntö siitä, että hänen lopullinen tulemuksensa tapahtuisi pian, että hän tuomitsisi ne, jotka vainoavat kirkkoa ja ”turmelevat maan” sekä antaisi palkkion niille, jotka pysyvät uskollisena hänelle.

Lopputervehdys

Herran Jeesuksen armo olkoon kaikkien kanssa (Ilm. 22:21).

Näin kirja, joka toisaalta on Vähä-Aasian seitsemälle seurakunnalle osoitettu kirje, päättyy. Tavallisesti antiikin kirjeet päättyivät toivotukseen: ”ole vahva” tai ”voi hyvin”. Ilmestyskirja ei päätty näin, vaan samalla tavalla kuin Paavalin kirjeet, joissa toivotetaan armoa (esim. 1. Kor. ”Herran Jeesuksen armo olkoon teidän kanssanne”).

Samalla Ilm. 22:21 on Raamatun viimeinen lause. On erityisen hienoa, että se toivottaa Herran Jeesuksen armoa kaikille; myös meille.

Näin Raamattu, joka alkaa maailman luomisen kuvauksella, päättyy armon julistukseen ja toivotukseen, kaikille.

Summa summarum

Nyt on tarpeen vielä ihan lyhyesti summata yhteen se, mitä olemme Ilmestyskirjasta lukeneet. Olemme tulkinneet sitä sen kirjoitusajankohdan (n. v. 90 jKr) kontekstissa.

Ensinnäkin olemme kuulleet, että Herra Jeesus selvästi vaatii ja edellyttää seurakunnaltaan tietynlaista uskoa, rakkautta ja käytöstä. Siitä kertoo kirjan alku, se miten hän arvioi Vähä-Aasian seitsemää seurakuntaa. Joitain seurakuntia hän kehuu siitä, että vaikka ne ovat pieniä ja köyhiä ja heikkoja, ne ovat kuitenkin pysyneet uskollisina hänelle, pitäen esillä todistusta hänestä. Toisia seurakuntia hän taas arvostelee ja tuomitsee kovin sanoin siitä, että ne ovat rikastumisen toivossa menneet mukaan ympäröivän yhteiskunnan keisarin palvontaan, tulleet uskossaan välinpitämättömiksi tai sietäneet keskuudessaan erilaisia harhaoppeja.

Toiseksi Ilmestyskirja kertoo siitä, että se yhteiskunta, jossa Kristuksen seurakunnat elivät, oli jumalanvastainen, väkivaltainen ja siveetön. Ilmestyskirja varoittaa, että yhteiskunnan vaino kristittyjä vastaan tulisi lähitulevaisuudessa kovenemaan. Siitä huolimatta kristittyjen ei pitäisi edes väkivallan uhan edessä myöntyä siihen, että yhteiskunta vaatii heitä luopumaan uskostaan ja uhraamaan keisarille. Vainon aikaa kestäisi vain vähän aikaa verrattuna siihen voittoon ja iloon, jonka Kristukselle uskollisena pysyminen heille toisi.

Käsittääkseni sama pätee jossain määrin kaikista yhteiskunnista, joissa kristityt elävät. Joskus vaino on heikompaa, mutta kaikkialla pätee se, että ”tämän maailman ruhtinas” eli perkele ei katso hyvällä niitä, jotka pitävät esillä todistusta Kristuksesta.

Kolmanneksi Ilmestyskirja puhuu siitä, että ”pedon ja porton” valtakunta eli jumalanvastainen Rooman imperiumi näyttää niin väkivahvalta, että kukaan ei usko, että se voisi joskus tuhoutua. Tuon kuvitelman ei kuitenkaan pidä antaa hämätä. Lopulta ”lohikäärmeestä ja pedosta ja portosta” ei ole Kristukselle minkäänlaista vastusta. Siksikin on pysyttävä uskollisena ja rohkeana, vaikka tilanne vaikuttaisi kristittyjen kannalta miten huonolta tahansa.

Neljänneksi Ilmestyskirja puhuu siitä, että ennen lopullista taistelua pahan valtaa vastaan Jumalan viha tulee kohtaamaan maailmaa erilaisina luonnonkatastrofeina ja sotina. Ne eivät kuitenkaan ole vielä loppu, sillä Jumala lykkää toistuvasti lopun koittamista antaakseen ihmisille mahdollisuuden kuulla Jeesuksesta kertovaa sanomaa, katua vääriä tekojaan ja kääntyä hänen puoleensa saamaan armoa. Sotien ja luonnonkatastrofien kulusta ei kuitenkaan

voi piirtää historiallista aikajanaa, sillä Ilmestyskirja kuvaa niitä syklisesti, samoja asioita yhä uudestaan, ei lineaarisesti.

Viidenneksi Ilmestyskirja pelaa vahvoilla vastakkainasetteluilla ”pedon” valtakunnan ja ”Karitsan” valtakunnan välillä. Peto laittaa merkkinsä sen palvelijoiden käteen tai otsaan, ja vain näin merkityt voivat ostaa ja myydä. Toisaalta myös Karitsa laitattaa omiinsa merkin, jotta heidät pelastettaisiin siltä ahdingolta, joka pedon palvelijoita lopulta kohtaa. Pedon valtakuntaa (jonka symbolina on Rooman kaupunki) leimaa epäjumalanpalvelus, irstaus, rikastuminen, maan turmeleminen, pröystäily luksustuotteilla, väkivalta, joittenkin orjuuttaminen ja kristittyjen vaino. Karitsan valtakunta taas on Uusi Jerusalemi, ihana taivaallinen kaupunki uudeksi luodussa maailmassa, jossa vallitsee rauha ja ihmisten yhteys Jumalaan. Periaatteessa sama yhteys kristityillä on jo nyt Kristukseen ja toisiinsa uskon ja rakkauden kautta, mutta vasta maailman lopun ja uuden luomisen jälkeen on konkreettista ja aistittavaa. Uudessa Jerusalemissa ovat kaikkien kansojen parhaat kulttuuriset saavutukset, mutta puhdistettuina synnistä ja saastaisuudesta.

Kuudenneksi Ilmestyskirja painottaa sitä, että ihmisestä tulee Kristuksen oma ja hän pysyy sellaisena, kun hän ”pesee vaatteensa Karitsan veressä”. Se tarkoittaa sitä, että ihminen ottaa vastaan Jeesuksen ristinkuoleman ihmiskunnalle hankkiman syntien anteeksiannoksen. Sen vaikutuksesta hänestä tulee Kristuksen oma. Lopullinen pelastus ei ole kuitenkaan vielä siinä, sillä kristityn on kestettävä Kristuksen omana loppuun asti ja vastustettava niitä kiusauksia ja vainoja, joiden avulla pedon valtakunta yrittää houkutella tai painostaa häntä luopumaan uskostaan tai muuttumaan siinä välinpitämättömäksi.

Ilmestyskirjassa on varmasti monia muitakin keskeisiä ajatuksia, joita pitäisi nostaa esiin, mutta siihen meillä ei nyt tässä ole aikaa.

Mielestäni olennaista on se, että me Ilmestyskirjan avulla arvioisimme omaa aikaamme ja siinä vaikuttavia jumalanvastaisia voimia. Ne yrittävät saada meitä luopumaan uskosta Kristukseen. Tai ne yrittävät vaientaa kirkon todistuksen hänestä. Niiden keskellä Ilmestyskirja vakuuttaa, että Kristuksella on kaikki valta. Hän sallii omiensa kohdata monenlaisia vaikeuksia, mutta kaikki on silti suvereenisti hänen kädessään. Hän voittaa lopullisen taistelun pahan valtoja vastaan. Me pääsemme osallisiksi siitä voitosta, ja siksi Kristuksen kirkon tai yksittäisen kristityn ei pidä menettää toivoaan vaan rohkaista mielensä.

Ilmestyskirjan selityksemme päättyy tähän. Herran Jeesuksen armo olkoon kaikkien kanssa.